

PENSO QUE LA POLÍTICA OFICIAL NO HA ANAT TAN ENDARRERE COM HO VA FER ARA FA UN ANY

Jordi Badia

Periodista

Si mires enrere i veus...

Parlaven dels fills amb orgull. Els tenia asseguts darrere meu. Els podia escoltar sense haver de dissimular. És cert que si no hi hagués parat atenció no hauria pogut seguir la conversa. És de mala educació escoltar les converses dels altres, però aquella em va encuriosir i vaig caure en la indelicadesa. Si per ventura llegeixen aquest article, ja m'ho sabran perdonar.

VA PASSARA ÀREU (Pallars Sobirà). Explicaven a un veí del poble que havien anat a fer el Monteixo amb els fills i que hi havien anat per les bordes de Crusos. El veí se'n feia creus. La duresa de la caminada i l'eixutesa i severitat del terreny a partir de la meitat final del recorregut li semblaven excessives i descoratjadores; sobretot per als nens. De les peripècies d'aquella excursió no n'havia de fer res i tampoc no hi havia cap detall que revelés cap imprudència de les que proliferen darrerament i que provoquen mobilitzacions de serveis públics per anar a rescatar excursionistes de xanqueta. El que sí que em va cridar l'atenció va ser sentir què s'empescava el pare per motivar els fills quan els veia defallir per cansament o avorriments. Explicava que els feia mirar enrere i admirar tot el que havien pujat, fixar-se en un punt on s'havien aturat creient que ja no podrien fer ni una passa més i adonar-se quantes n'havien fet. No és que

LLUÍS ROMERO

ho trobés res de l'altre món. Però em va fer pensar en el procés que viu Catalunya i en el debat polític que tenim muntat un altre estiu; potser perquè aquells dies a Àreu s'hi preparava la Via Catalana a la Pica d'Estats. Es va fer diumenge amb prou èxit, tenint en compte que enguany no hi ha les millors condicions per pujar-hi. També ha servit per commemorar el 130è aniversari de l'ascensió

que hi va fer mossèn Jacint Verdaguer, considerada la primera d'un català.

JUST FA UN ANY, hi havia un debat si fa no fa com el que estem tenint des de fa setmanes com a prèvia de l'Onze de Setembre. És veritat que aquest any el govern i els partits polítics s'han adequat a l'agenda marcada des de l'Assemblea Nacional Catalana. S'hi pronuncien

a favor o en contra, o bé s'ho pensen encara. Hi ha hagut intents d'aigualir-la que s'han d'entomar com a inevitables. Però, en general, em penso que aquesta vegada la política oficial no ha anat tan endarrere com ho va fer ara fa un any.

L'ÈXIT DE LA VIA CATALANA cap a la independència no s'ha de donar per descomptat. Però podem donar per fet que el recorregut previst es completarà amb escreix i que, en acabat, els organitzadors i els partits que hi han donat suport diran que ha estat un èxit rotund i sense precedents, equiparable a la manifestació de l'any passat i un exemple de civisme de

cara enfora, i que els que s'hi han oposat es fixaran en el nombre de participants, que es quedarà lluny del milió i mig que es va dir que havien anat a Barcelona, i en un qualsevol altre detall que els vagi bé per treure'n importància i transcendència. I si no va ben bé així, poc se'n faltaria. El que és segur és que de la Via Catalana se'n parlarà durant setmanes.

ARA: L'ENDEMÀ DE L'ONZE de Setembre, tothom qui tingui feina anirà a treballar i començarà el curs escolar i tota la pesca. I al cap d'uns mesos és possible que torni a succeir el que es va esdevenir fa un any, que en moltes tertúlies polítiques i articles de premsa i declaracions es preguntin i es consideri que tot aquest fervor independentista s'ha fet fonedís perquè ja no se li veu el vigor mostrat durant la diada i etcètera. Serà el moment de mirar enrere i veure la via que s'ha fet: 10 de juliol del 2010, manifestació en defensa de l'Estatut; 11 de setembre del 2012, manifestació pel dret a decidir; 11 de setembre del 2013, cadena cap a la independència.

AL FINAL, VAIG SENTIR aquells pares que explicaven que, malgrat la caminada tan llarga i esgotadora, no havien fet cim perquè havien arribat a la darrera cresta massa tard i massa cansats i que ho tornarien a provar l'any que ve. No hi fa res, només pretenia una metàfora.

L'endemà de l'Onze de Setembre, tothom qui tingui feina anirà a treballar i començarà el curs escolar i tota la pesca